

La våre kretter torenes til en målbevisst og sterk samling.

09503

Alle kristne og framforalt prestene burde tvinge seg til å slutte striden og praktisere salmens ord:

„Kom la oss kjærlig vandre“.

Manende foredrag av biskop Olay i NSUF-heimen i går.

Der var engang en far som lå for døden, begynte biskop Olay sitt foredrag i NSUF-heimen i går kveld. Da kalte han til seg sine 7 sønner og gav dem en bunt med 7 staver, som de skulle bryte istykker. Alle syv prøvde fra den yngste til den eldste, men ingen klarte å bryte dem istykker. Da tok faren og løste opp bunten og da kunne den enkelte stav brytes som ingenting.

Så sa han til sine sønner. Ser dere mine kjære, da stavene lå samlet kunne ingen makte å bryte bunten istykker, men enkeltvis uten det felles band var de svært lette å bryte istykker. Syv staver er syv sønner. Dersom dere syv holder sammen i fredens og samholdets bånd, er dere ikke lette å ødelegge. Derfor hold sammen. Vær enige! —

Men er ikke dette nettopp et rop til vår tid? Har ikke dype kløfter skilt oss fra hverandre? Har ikke splittelsesånden herjet stygt i vårt folk og gått rent som på rov mange steder. Dype hugg har den tilføyet vårt samfunnsliv, dype sår har det fått. Selv i vår tid er der mange som prøver å splitte. De setter de enkelte opp mot hverandre, får landsmenn til å hate hverandre. Eller hva risikerer ikke de som forstår sin tid og vil det gode? De blir sværtet, beløyet og mistenkeliggjort. Eller tenk på ungdommen vår som melder seg for å gjøre sitt til å avverge faren fra øst, våre frontkjempere. Istedenfor at man skulle bevirke dem for deres utholdenhet og deres styrke, deres vilje som aldri gir tapt og deres fedrelandskjærlighet, så ser man skjært på dem. Man glemmer det store ved våre frontkjempere, at de så uegennyttig gjør sin innsats i kampen mot bolsjevismen. Med samlet energi og lysende heltemot går de i bresjen for fedrelandet, kulturen og kristendommen. De kjemper, lider, blør og dør for oss, for sine kjære, for hus og heim, for land og folk. Kan ens gjerning nå høyere i ens liv enn når man springer i bresjen for andre, bærer andres byrder, gjør en stedfortreders gjerning? Hele det norske folk burde verdsette disse våre frontkjemperes korstog, fordi de kjemper for heimen, kirken og alt det vi setter pris på.

Disse våre frontkjemperer fra landsende til landsende roper til oss: La oss være enige i denne alvorlige tid.

La oss samlet gå inn for det som skal trygge og bygge vår framtid. Måtte bare deres rop bli hørt.

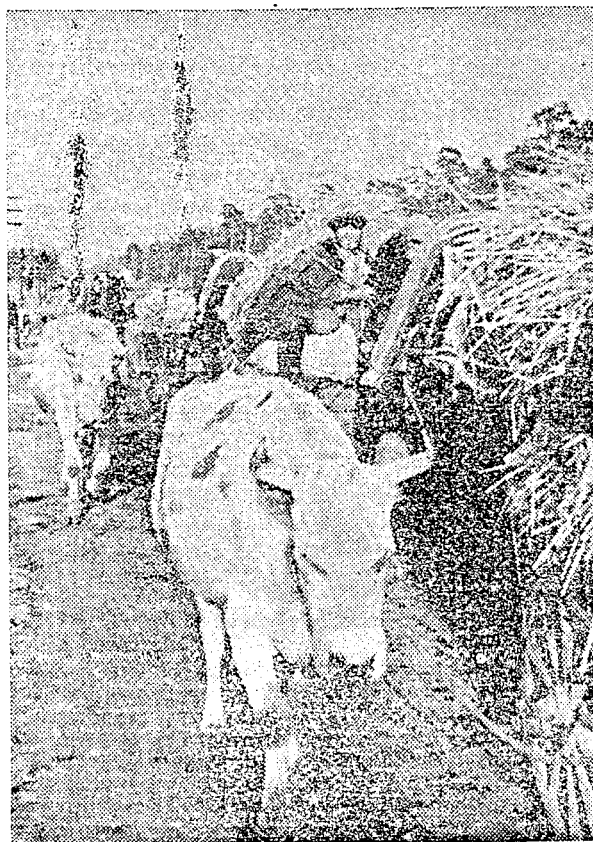
Da skulle det bli slutt med all den terror som no hersker. Det er sårt å tenke på all den åndelige terror som går for seg i vår tid. Tenk på alle disse som i vår tid gjør det så tungt for sine medmennesker. De herskes helt av baglerånden og deres kjæreste beskjeftegjerd er å bygge plankegjerd opp i samfundet og stenge for arbeidsmulighetene. Deres høyeste glede er ikke orden, men uorden, ikke fred men ufred. De glemmer dessverre at vi er i samme båt.

Men denne splittelse er ikke bare innen folket vårt, men også innen vår kirke. Her har vi også fått skillemurer, så megen ukjærlighet, bitterhet og dømmesyke. Hvor ganske anderledes er det ikke idag enn før. Om vi før krigens hadde forskjellige meninger om samfundsspørsmål så kunne man da snakke til hverandre, være sammen i kirke og på bede-

hus, i vennelag o. l. Men i dag ser det ut til at dersom man ikke har samme mening som majoriteten, så er man å betrakte som en spedalsk som det er farlig å være sammen med. Eller hvor syndes der ikke mot det kristne fellesskap? Kristne mennsker streiker når denne eller hin prest preker fordi de mistenker ham for å ha en annen mening enn dem selv om samfundsspørsmålene. De synes å ha glemt sin barnelærdom og vet formodentlig ikke hvorledes de synder mot det Jesus lærte oss. Han som endog krevet, at vi skulle elske våre fiender.

Nei dessverre de kristne er slett ikke enige, men når de hevder at kristendommen er i fare så er det bare noe de prøver å si fremme folk med for å få dem på sin side, for de har ikke noe eksakt bevis å komme med. De får jo fremdeles holde sine gudstjenester, oppbyggelser og bønnemøter og ingen forbyr dem dette. Nei, kristendommen er aldeles ikke i fare fra vårt kirkestyres side, men derimot kan kristendommen komme i fare om bolsjevismen skulle bryte innover Europa.

(Forts. 3. side.)

7/10-43.

ALDRI MERE BOLSJEVISME

Innbyggerne i de områdene som den bevegelige krigføring rømmer, følger frivillig med de tyske tropper. De har i over 20 år lært å kjenne bolsjevismens «vekselsignelser» og vil ikke mere vite av dem. I lange kolonner drar de avgårde for å komme i sikkerhet. Alle sine eiendeler har de med. Tyske soldater beskytter kolonnene.

Foto;
Kriegsberichter
Lechner.

Drept av Bergens-trikken.

Bergen, 6. oktober.

(NTB). En mann i 40-årsalderen. Hermer Emil Hansen, ble i går kveld kjørt ned av en trikk i Bergen. Han skulle krysse over gaten og var ikke oppmerksom på trikken. Han ble slått i gaten og fikk mange alvorlige skader, bl. a. i hodet. Han døde i natt på Haukeland sykehus.

Nei ikke han som borer
nesen ned i slam
Stiftelsen, norsk okkupasjonshistorie. 2014
skulde ramme ham,

og ikke han som stormer
blindt mot fienden fram,

og heller ikke han som
yter bare litt
og venter til det lar seg
yte smertefritt,

men han som våger alt i
kampen for sitt land
og gir hva krigen krever
— gir i full forstand —

ja, han og bare han
er dådens mann.

SS Krigskorrespondent
Arid Hamsun.

F.B 7/10-43

De danske fotballspillere

meldes allerede begynner å nærme seg formen. De har allerede 3 ukers trening bak seg. Turneringskampe ne begynner førstkommande søndag.

Våknet på kvinneklinikken

omgitt av undrende og oppbrakte læger.

Stockholm, 11. mars.

(PT.) En dame som forleden skulle besøke en venninne som lå på en av Stockholms fødselsklinikker, «Almänna Bernbörds-sjukhusets», var blitt forsinket, og da en ledig drosje kom forbi, ropte hun nokså heblesende til sjåføren: «Almänna B. B.», og steg inn i bilen. Sjåføren satte full fart på med gasspedalen i bunn, ignorerte trafikksignalene, og fikk straks en konstabel på stigbrettet. Etter en kort forklaring fikk sjåføren kjøre videre, stadig i samme ville fart. —

Damen banket gjentatte ganger på ruten, men dette hadde bare til følge at sjåføren presset farten ytterligere opp. Den siste svingen opp til «Almänna B. B.» ble tatt formelig på to hjul, og damen trodde at sjåføren var blitt spikende gal, og besvimte. Da hun våknet lå hun i en av kninikkens senger, omgitt av en rekke både undrende og oppbrakte læger. Men damen skulle ikke ha noe barn, hun skulle bare besøke sin venninne.

FINSKE fly har uten egne tap i luft-kamp skutt ned 7 bolsjevikkfly.

La våre krefter forenes . . .

Kampen idag er ikke en kamp for vår gamle kristenarv, men kampen gjelder ikke annet enn kamp for det gamle politiske system. Men sårt er det å tenke på at kirkenes menn som skulle representere kjærlighetens og fordragelighetens religion ikke vil gå forhandlingens veg, men heller velger den brutale og direkte aksjon. Det ville vært mer passende for disse Jesu disiple å praktisere kjærlighet, fordragelighet og forsonlighet og slutte med denne usømmelige striden som bare skader kirken og kristendommens sak og heller bli enig med kirkestyret, så der igjen kunne bli fred i kirken. Alle kristne og framforalt prestene skulle tvinge seg selv til å slutte striden og praktisere salmens ord:

Kom la oss kjærlig vandre
og legge hånd i hånd og holde
av hverandre
i dette trengsels land.
Som barn vi være må,
på veien ikke stride.
Guds engle ved vår side
som gode brødre gå.

Vi bør som kristne ikke glemme at vi skal ha samme sinn, fordi vi har den samme kjærlighet. Derfor burde all splittelse banlyses fra de kristne. Om de første kristne sa hedningene: Se hvor de elsker hverandre. I vår tid vil mange vel helst si: Se hvor grinet og uhøflige og avskyelige de er imot hverandre, for kjærligheten er så kald blant mange. Sannelig trenges der at samlingsropet lyder i landet vårt. Der trenges en samling av alle positive, byggende krefter i landet vårt.

Vil vi fortsette Olay den Helliges samlingsstanke blir vi et enig folk. Derfor har vi tatt opp hans merke. Olavs merke betyr fellesskapet. Vi vil sammen være med og bygge opp et Norge som er fritt og selvstendig og en heim for et sunt og lykkelig folk. Er det ikke et mål som vi alle kunne samles om? Framforalt burde det være kjært for oss alle som elsker vår kirke og søker i bønn og arbeide å støtte kirkens gjerning. For oss iallfall burde den tanke være kjær, at engang skal alle vi som bygger og bor i dette vårt storfagre land, kjenne oss som en flokk av gode søsken i en fri og trivelig heim.

Det er vel dette hvert edelt og varmt sinn drømmer om, at Norge, vårt elskede land skal bli folkeheimen for oss alle.

Men når vi ønsker dette hvorfor da møte utviklingen med steil tross og bitterhet? Hvorfor møte med sjikane, bakvaskelse, kuldebitterhet og hat den som idag forstår sin tid og vil det gode. Hvorfor komme med trusler og skjellsord mot dem som tyder tidenes tegn og tolker begivenhetene i det rette lys og taler sannhetens ord av kjærlighet til land og folk?

Hvorfor ikke heller rydde vekk all splid. La oss istedenfor å stå splittet heller forene våre krefter og fylke oss om en sterk og målbevisst samling. La oss heller trøste og sette mot i hverandre enn å undergrave motet hos hverandre.

Som landsmenn burde vi stå sammen og stole på dem som vil Norges beste og ikke være blant dem som misforstår dem og miskjenner dem. Dessverre har det alltid vært store menns lodd i vårt land å bli miskjent.

Er ikke tiden no inne at vi stiller oss side om side og kjemper en felles kamp i innbyrdes forståelse, da vil Norges rike vokse seg stort åndelig og materielt. Er ikke dette langt bedre enn å være giftige våpen mot hverandre. Skulde vi ikke nettopp i en tid som vår føle oss med samfølelsens makt draget til hverandre istedenfor å så hevners og hatets frø i hjertene både hos ung og gammel.

Trenges ikke bodsrøsten å høres i vår tid: Trenges der ikke å ropes et gjennomtrengende: Fatt et nytt sinn! Trenger vi ikke å vende oss til Gud med tårer over oss selv, så der kunde bli en gjennomgripende forandring i sinn og liv. Ikke bare i hodet og følelsen, ikke bare i former og manerer, ikke bare med et kors-tegn på frakkekraven, men en virkelig omvendelse, en virkelig forandring i viljen, en sinnsforandring hvis resultat ble et nytt liv i heilighet, kjærlighet og sannhet.

Skal vi derfor gå mot lysere og rikere tider, så trenger hver enkelt av oss å få et hjerte som brenner av kjærlighet til folk og land, og kraften innenfra som styrker og samler.

Måtte derfor dette være vårt løsen: For Kristus, for kirken, for fedrelandet. Norges folk et Guds folk. Norges land et fritt, selvstendig, lykkelig og sterkt land.

Men skal dette skje, så må folkets krefter frigjøres og rettes mot dette mål: hele folkets samling, et enig folk, da skapes et selvstendig og bedre Norge. Derfor la oss alle være med i samlingsverket. Tilsatt minner jeg om Bjørnstjerne Bjørnsons ord:

«Herre du kjenner vårt folk, fra dets innerste utspring. Feiler jeg vel, når jeg tror, det har herlige krefter? Hittil det ødet seg selv. Herre forbarm deg, når skal det vekkes og samles? —».

«Nu er den kommen, den store, den ønskede stunden, nu skal det bæres, korset mot hammen, troen mot veldet og trodsen, ofret mot havesyk makt. Kampen skal drønne, kanskje de tusener år eller mer over landet, reise de faldne, gjør hvert tap innen kort til en ti-foldig seier.»

Dette er vår linje og den vil vi håpe og tro vil bli hele folkets linje og gjøre vårt land til den gode og lyse folkeheim for alle. Måtte det skje!

Sløtt Redningssaken!